

**[Bertel Dahlgaard.]**

stikskatten. Tændstikskatten kan være fristende i et land, hvor man så ofte skal have tændt sin shagpipe, men den minder mig for meget om regeringer, der ikke ved andet råd end at skrabe bunden. Og hvad kaffeskatten angår, finder jeg det nærmest fantastisk, at man kan tænke sig at lægge skat på en rationeret vare, hvis pris i de sidste to år er steget til det tre-firedobbelte, og som indgår med samme kvantum i den fattiges og den riges forbrug. Vi må også modsætte os den ublu forhøjelse af papirskatten, der for så store kredse indenfor erhvervene simpelthen indgår som en forhøjelse af produktionsomkostningerne, og som iøvrigt vil ramme hårdt også på det kulturelle område. Lad mig i denne forbindelse blot nævne en sådan ting som, at en bog af almindeligt format på omkring 300 sider og et oplag på 4 000 eksemplarer i dag er belastet med en papirskat på over 500 kr. Gennemføres den skatteforhøjelse, som her er foreslået, vil en sådan bog fremtidig blive belastet med en papirskat på over 1 000 kr.

Det radikale venstre har givet finansministeren tilsagn om at ville støtte et forslag om, at der ved tildelinger af nye biler træffes en ordning, hvorved konjunkturgevinsten for de gamle biler ikke indkasseres af dem, der får de nye.

Jeg vil meget stærkt advare mod at tro, at vort valutaproblem kan klares alene ved finanspolitiske midler. Det afgørende vil her være, om vi formår at væbne os stærkere overfor prisstigninger, der ikke er uomgængeligt nødvendige som følge af stigninger i priserne på udenlandske varer, og om der sker en produktionsstigning gennem rationalisering og øget arbejdsindsats. Derfor er det så vigtigt, at der skabes en atmosfære af god vilje mellem alle faktorer indenfor erhvervslivet og mellem staten og erhvervslivet.

Jeg beklager meget, at de bestræbelser, der under forhandlingerne er gjort for at bygge en dæmning op mod prisbølgen, har båret så ringe frugt. Ingen vil begynde, og resultatet bliver, at alle gribes endnu stærkere af inflationen. Den højtærede landbrugsminister kunne på dette område ikke give tilsagn om nogen håndsrækning på et tidspunkt, da ellers utvivlsomt mange, mange indenfor landbruget ville have været villige til at følge ham, fordi også landbruget forstår, at det er livsinteresseret i, at værdierne ikke stadig udhules.

Jeg håber ikke, at det sidste ord er sagt i denne sag, og jeg noterer med tilfreds-

hed, at den højtærede handelsminister sammen med udvalget beder prismyndighederne være aktive i deres arbejde for at sikre rimelige priser og avancer.

Jeg skal hermed anbefale lovforslagene til videre, hurtig behandling i et udvalg.

**Gregersen:** Venstre holder i disse dage landsmøde her i bygningen, og man må formode, at der skal vedtages en resolution — det plejer man jo ved sådanne lejligheder. Jeg vil tro, at man laver lidt om på den udtalelse, der udsendtes fra venstres landsmøde i september i fjor. Jeg beder om den højtærede formands tilladelse til et kort citat. Det hedder bl. a. i udtalelsen fra i fjor:

„Hvis de flittige, dygtige og sparsommelige gennem skatterne som følge af en udgiftspolitik, der ikke tager fornødent hensyn til formindskede indtjeningsmuligheder i erhvervslivet, i urimelig grad fratages frugterne af deres indsats, bliver den offentlige økonomi en trusel mod befolkningens levestof og særlig mod de svage stillede i samfundet. Staten og de øvrige offentlige kasser administrerer i dag i forhold til tidligere tider en uforholdsmæssig stor andel af den samlede nationalindkomst.“

Denne udtalelse fra september i fjor om, at den offentlige økonomi er en trusel mod befolkningens levestof og særlig mod de svage stillede i samfundet, kunne passende sættes som hovedoverskrift over det bundt af lovforslag, vi her har fået forelagt, men jeg vil næppe tro, at venstre påny sætter denne passus ind i den resolution, som vedtages i dag. Det, som venstres finansminister nu søger gennemført, står jo ikke så godt til udtalelsen fra i fjor — en udtalelse, som finansministeren måske selv har skrevet.

Vi er nogle stykker, der vil sætte en tyk streg under venstres meninger i fjor, da partiet advarede mod at fratage de flittige, de sparsommelige og dygtige frugterne af deres arbejde, og vi vil, ligesom venstre, understrege, at den offentlige økonomi i så tilfælde bliver en trusel mod befolkningens levestof og særlig mod de svage stillede. Hvis vi mere er i stand til at undre os over noget, vil vi undres over, at det samme venstre ved sin højtærede finansminister kan møde med et forslag om yderligere at berøve befolkningen dispositionsretten over 800 à 900 mill. kr., når statslånet medregnes. De konservative havde måske hellere set et endnu større beløb oprævet i form af indirekte skatter. Det er jo de konser-